

4 1000

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΕΣ

ΤΡΕΙΣ ΩΡΑΙΕΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΚΛΕΠΤΡΙΕΣ. — Η ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΗ ΔΙΑΡΡΗΚΤΡΙΑ. — ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΧΟΛΗ... ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΩΝ.

Επιδημία λωποδυτριών στην Αθήνα. Μετά την Λύκα, που άδειαζε τ'ις τ'ουτσάντες των γυναικών στα τραμ μετά την Πολυγένης που έδουτούσε τα λεπτά των ηλικιωμένων κυριών ένω τους άγκάλιαζε στο δρόμο γιατί τους ξελάμβανε ως... «θείους» της, ιδού τώρα και μία άλλη, η Άδωναντία Μέρτικα, νεωτάτη αυτή, η οποία συνελήφθη γιατί αφαιρούσε τα πορτοφόλια των άφελων θυμάτων της την ώρα που έδεχτο τις θωπείες των...
Οι ηθικολόγοι που γκρινιάζαν για την «έκλυση των ηθών» και διαβεβαίωνουν ότι «ο κόσμος εκάλασε», θαδρούν ασφαλώς νέαν άφορμη για να άρξουσιν τις ιερειμίδες των. Μπορούμε εν τούτοις να τους καθησυχάσουμε και να τους διαβεβαιώσουμε ότι η γυναίκα - λωποδύτρια δεν είναι προϊόν της αμαρτωλής εποχής μας. Σ' όλους τους καιρούς υπάρχουν γυναίκες που δοκούσαν αυτό το ριψοκίνδυνο επάγγελμα, συναγωνιζόμενες μάλιστα σοβαρώς τους άρρενας συναδέλφους των...

Για τις λωποδύτριες της άρχαιότητας γυναικός έλαχιστα πράγματα, μόνο και μόνο γιατί την έποχ η εκείνη δεν υπήρχαν έφημεριδες... Σώζεται εν τούτοις η μαρτυρία του Αριστοφάνους, ο οποίος εσαυτίστε τη γυναικαία κλεπτομανία στη «Λυσιστράτη» του. Γνωστή επίσης από τα παλιά χρόνια είναι η ιστορία της σκλάβας Ζαίρας, την οποία ο θα αιδεύς Σολωμών κατέδικασε σε δημόσιο ράβδισμό, γιατί έκλεβε πολύτιμα πετράδια. από τον κύριο της που ήταν χρυσόχοος και κακωτέρωνε να τα κρύβη στις πιο άπιαστες πτυχές του σώματός της.

Στην Άγγλία οι λωποδύτριες άποκεφαλίζονταν. Ο νόμος αυτός που είχε θεσπισθεί το 1562 επί βασιλείας Έλισάβετ ίσχυσε ως το 1820, όποτε έγινε η μεγάλη νομοθετική μεταρρύθμιση. Ιστορική έμεινε η εκτέλεση των τριών αδελφών της Άννας, της Μαρίας και της Καικιλίας Μάρρεϋ, οι οποίες είχαν συμπλήξει ένα είδος συμμορίας και έλπίσταν να τα κοσμηματοπωλεία. Οι τρεις αυτές κλέπτριες ήταν νεώτερες και κομψοτυμέννες, παρουσιάζονταν στους χρυσόχοους όθεν για να αγοράσουν κοσμήματα. Η μία είχε ειδικευθεί να ρίχνει σκόνη στα ματιά του καταστηματοάρχου, η άλλη να τον φιμώνει και η τρίτη να μαζεύει τα κοσμήματα. Η συμμορία διέθετε πολυτελεστικά άμαξα με δυο περίφημα άλογα. Το περιεργότερο απ' όλα είναι ότι οι τρεις αδελφές κατήγοντο από άριστοκρατική οικογένεια και είχαν πολλά κτήματα στο Μάντλεϋ και μπορούσαν να ζουν άνετως από τα εισοδήματά τους. Την έποχή που άποκεφαλίσθηκαν η Άννα ήταν 21 έτών, η Μάρια 19 και η Καικιλία, που ήταν αληθινή καλλονή, μόλις 17 έτών! Η αίτιος των για να τους άπονεμηθή χάρις η...

Τό τραίνο
ΙΩΝ ΕΠΤΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Έρρίκο έσύ ; Πότε γύρι-
σες ; Εξόφλησε ξαφνισμένη η
Κλοτίλδη.
Είχε λείψει πέντε λεπτά της
ώρας από το δωμάτιο και τώρα
που ξαναγύρισε εύρισκε εκεί τον
άνδρα της. Ωστόσο δεν είχε α-
κούσει την πόρτα ν' ανοίξη, ούτε
και το ανάβειν του Έρρίκου την
ώρα που ανέβαινε τη σκάλα. Χωρίς
είχε φθάσει τόσο άδορυς χωρίς
να τον πάρη είδησι κανείς.
Η έκπληξη της μεγάλωσε α-
κόμα πιο πολύ όταν το έλαμψε
της έπεσε στο έκκρεμο του τοί-
χου. Η ώρα ήταν έπτα. Περιέ-
νε τον Έρρίκο να γυρίσει εκείνο
το φράγμα από το Βερολίνο. Η
ξερε όμως πως το τραίνο έφθανε
στο σταθμό κάθε βράδυ στις 7.
Και από το σταθμό ως το κτή-
μα τους η απόσταση ήταν το-
λάχιον-ον μισή ώρα με το άμαξι.
— Όλα αυτά πέρασαν σαν α-
στραπή από το μυαλό της, την
ώρα που πλησίαζε τον άνδρα της
έτοιμη να τον άγκάλιασε. Κα-
θώς όμως άπλωνε τα χέρια της
της φάνηκε πως ο Έρρίκος έκ-
με ένα βήμα πίσω κι' έτσι η Κλο-
τίλδη άγκάλιασε το κενό.
Την ίδια στιγμή τον ρώτησε :
— Μά τι συνέβη και γύρι-
σες τόσο γρήγορα. Μήπως το τραί-
νο έφθασε αργότερα ;

Τον κύτταξε και της έκανε εν-
τύπωση η εξαιρετική χλωμόδα
του προσώπου του.
— Είσαι καλά ; Μήπως έχεις
τίποτα ; τον ξαναρώτησε άνησυχη-
— Δεν έχω τίποτα. Είμαι εν-
τελώς καλά, της άποκρίθηκε έ-
κείνος.
Η Κλοτίλδη τον πλησίασε και
τύλιξε τα μπράτσια της γύρω στο
λαιμό του. Δοκίμασε τότε την
έντυπωση πως άγκάλιαζε κάτι το
αέρινο, το αέλιο, κάτι που ξέφευ-
γε από τα χέρια της.
Τα χέρια του άνδρός της κρε-
μόντουσαν σαν παράλυτα. Καθώς
αυτή άγγιζε, άναστήθηκε. Τόνοι-
σε κρύα, παγωμένα και της ήρ-
θε μια στιγμή να ξεφωνήσει. Μά
συνειδητοποίησε.
— Γιατί δεν κάθεται ; του ψι-
θύρισε.
— Ναί, θα καθήσω, της άπο-
κρίθηκε με κουρασμένη φωνή.
Η Κλοτίλδη τον βοήθησε να
καθήσει στο ντεσάν.
— Κρίωνες ; ρώτησε. Δεν εί-
σαι καλά ; Είσαι άρρωστος μ-
πορεί ;
— Εκείνος της έγνεψε άρνητικά.
Η Κλοτίλδη κάθισε πάλι του-
τη φορά στο πανωφόρι του με τον
γιακά σηκωμένο. Είχε το ταξιδι-
ατικό του κασκέτο ντυμένο ως
τα αυτιά. Μέσα στο δωμάτιο η
καινε εξαιρετική ζέση, μά η
Κλοτίλδη ένιωθε ένα δυνατό ρί-
γος σ' όλο της το κορμί. Ένα
ρίγος που έρχόταν -θαρρείς- από
το μέρος που καθόταν ο σύ-
ζυγός της. Πέρασαν έτσι κάμπο-
σες στιγμές. Δεν μιλούσαν. Σα-
φινικά την Κλοτίλδη την συνέτ-...

ραζε ένας λυγρός κι' έγειρε πά-
νω του. Περιέμενε για μία στιγ-
μή να την άγκάλιασε, ν' άφήση
το κεφάλι της ν' ακουμπήσει στο
στήθος του, όπως τόσες φορές
έκανε.
Μά δεν συνέβη τίποτε τέτοιο.
Εκείνος έμεινε στη θέση του α-
κίνητος, σαν να είχε μαρμαρώ-
σει. Όλ' αυτά την τρώσαν, την
ανάστασαν. Και πετάχτηκε
απ' την άγκαλιά του σπυλίου της
ξεφωνίζοντας σπαρακτικά.
— Έρρίκο, πές μου επί τέλους
τι έχεις ; Τι σου συμβαίνει ; Κοι-
τεύεις να με τρελλάσεις. Τα χέ-
ριά σου είναι παγωμένα, η φωνή
σου κομμένη. Θα στείλω να φω-
τάσουν το γκαρτώ.
— Έτρεξε προς την πόρτα ό-
ταν άκούσε τον Έρρίκο να της μι-
λάει.
— Μή φεύγεις Κλοτίλδη... Κά-
θισε ακόμα λίγο κοντά μου... Δεν
έχω τίποτα, έστησε μου...
Μά η Κλοτίλδη δεν τον άκου-
σε. Βγήκε γρήγορα, γρήγορα α-
πό το δωμάτιο και έκλεισε πίσω
την πόρτα.
Στο διάδρομο συναντήθηκε με
την υπηρέτρια την Άλμπερτά.
— Ήταν άρχη και ταχαίμενη.
— Κυρία... Το τραίνο... Εί-
ναι τρεμερό ! τραύλισε.
— Το τραίνο ; Τι θέλεις να
πής ; τη ρώτησε.
— Έκτροχίσθηκε πεντακόσια
μέτρα έξω από το σταθμό, βρή-
κε τη δύναμη ν' άρρώση η Άλ-
μπερτά.
Εξόφλησε η Κλοτίλδη, δεν είχε
δυνατόν...
Συγχρόνως ένιωσε το φως

Η ΚΑΡΔΙΑ
της γυναίκας

“Όσο πιο ευαίσθητη είναι η καρδιά της γυναίκας, τόσο περυσότερα θλίψεις δοκιμάζει. Μά όσο πιο πολύ είναι συντηρημένη, τόσο περισσότερα έρωτα κλείνει μέσα της.”

(Πών Μπουρζέ)
Καμιά γλώσσα δεν περιέχει άρκτες λέξεις για να εκφράσει, ό,τι αισθάνεται η καρδιά. (Ζούμπερτ)

Οι άνδρες μπορούν να φιλοσο-
φούν καλύτερα από την γυναίκα
στην ανθρώπινη καρδιά, μά η γυ-
ναίκα θα διαβείχ η πάτοσε καλύ-
τερα στις καρδιές των άνδρων.
(Ντελλού)

Η καρδιά της γυναίκας ίδιος
της μελαγχολίας μοιάζει με η-
τρόπολη. Ο βασις του Θεού ι-
σταται εις το μέσον, αλλά πόσα
παρεκκλήσια εις τα περίε.
(Αρσέν Ούσσολι)

Η καρδιά της γυναίκας είναι
όπως το κάστρον της Κλεοπά-
τρας. Έπί της επιφανείας τα
αίτια και αι' όπαρται και στον
επιβόη ή άσπις, το φαρμακερό
φίδι.

(Αρσέν Ούσσολι)
Η καρδιά της γυναίκας μοι-
άζει με τα παιγνίδια εκείνα των
μικρών παιδιών, τα οποία φαινο-
μενικώς περιέχουν ζαχαρώδη α-
λά μόλις τα έγγιζει κανείς α-
πολύγουν και ξεπερνιούνται απ' αυτά
πολύμορφοι δαίμονες.
(Σ Όλνερ)

Η καρδιά μιας γυναίκας που
έχει πολλούς έρωτες, μοιάζει με
ρόδο. Κάθε έραστής της παίρνει
κι' από ένα φύλλο. Έτσι στον
σύνυγο μένον μόνον α' άγκά-
λια. (Σ Όφια Άρνου)

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

* Καλύτερα μπορείς να διευθύ-
γης ένα καλάθι ποτικούς, παρά
ένα κορίτσι είκοσι ετών.
(Προβηγκιανή παροιμία)
* Τα κορίτσια λένε πάντα «όχι»,
και όταν ακόμη ποθούν να πούν
το «ναί». (Γεωργία Σάνδη)
* Το «όχι» των κοριτσιών, ση-
μαίνει πάντοτε «ναί». (Γερμανική)
* Τα κορίτσια πρέπει να τα βλέ-
πης, όχι όμως και να τα άκού-
εις. (Πολωνική)

* Όποιος άνακατεύεται με τα
κορίτσια πρέπει να έχη τα μάτια
του τέσσερα. (Γερμανική)
* Κορίτσι που ήταν υπηρέτρια,
ποτέ δεν μπορεί να γίνει κυρά.
(Σκωτική)
* Όποιος δεν κυτάει τα κορίτσια
του, θα γυμνίση μία μέρα το κε-
φάλι του. (Τουρκική)
* Τρία κορίτσια και μία μητέρα
τέσσερες διάβολοι για τον πατέρα.
(Ισπανική)
* Τα κορίτσια εύκολα τα κρύβει
κανείς αλλά δύσκολα τα παντρεύει.
(Γερμανική)
* Ό,τι είναι η μητέρα, τέτοια
τέτοια και η θυγατέρα. (Γαλλική)

της να θολώνη, τα γόνάτα της
να λυγίζουν.
— Λένε πως υπάρχουν θύματα
πολλά, άκουσε σαν μέσα σε δ-
νευρο την Άλμπερτά να της λέ-
πει. Η Κλοτίλδη δεν στέθηκε να
την άκούση περισσότερα. Γύρισε
τρέχοντας στο δωμάτιό όπου εί-
χε αφήσει τον Έρρίκο. Το δω-
μάτιο ήταν άδειο ! Σέε μου, τι έ-
σημαίνει αυτό ; Μήπως είχε τρελ-
λασθή ; Σωριασθηκε σε μία πολυ-
βρόνα κι' έσπριζε το κεφάλι της
ανάμεσα στα χέρια της.
— Έξαφνα άκουσε ένα ταξι να
σταματάει κάτω από το σπίτι. Έ-
τρεξε στο παράθυρο. Μέσα στο
άμαξι έρισκόταν το πτώμα του
Έρρίκου. Είχε σκοταδί ακριβώς
στις 7 κατά την έκτροχίστι της
ταχείας του Βερολίνου.
Η Κλοτίλδη άφησε μία σπα-
ρακτική κραυγή και σωριασθηκε
κάτω λυπόθυμη.

ΟΥΓΚΟ ΣΠΕΝΙΚ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ούλου.
ή ήποτε θέματος του παρόντος τεύχους.

ΕΤΟΣ ΣΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 271

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1943

ΤΙΜΗ ΕΚΔΟΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΝΔΡΟΧΑΡΗΣ

Ο Θεός να σάς φυλάξη από τα
χέρια της. Αυτό διαμαρτυρόμενο έχει
ανάγκη από τον συνεχή θόρυβο να
να δροσίξη τις ρίζες του. Γκαρ-
γκαντούας του έρωτος καταβόρ-
θιζε το έλδος σε όλες του τις μορ-
φές. Και χορτασμο δεν έχει. Να
τη βλέπατε... Ασημαντο παρμα-
τάκι, απ' αυτά που περνάτε από
μπροστά τους χωρίς να τα προσέ-
ξετε, ένα τόσο δα κατασκευάσμα,
με οικονομικές διαστάσεις άδύνατο
χωρίς κανένα έξωτερικό γνώρισμα
που να μαρτυρή τη φωτιά που κρύ-
βεται μέσα της. Δεν την προσέχτε
έσεις. Σας προσέχει όμως εκείνη
και σας δίνει σημεία της παρο-
υσίας της.
—Παρούσα !

Δεν είναι η διεφθαρμένη. Δεν έ-
μπορείται να κάη της. Δεν πάει
να σάς «υλιέ». Ο νίκος δεν είναι
ο αντικειμενικός της σκοπός. Άν
έρθη κι' αυτός, καλώς να όρση.
Δε θα τον άποκοροή. Δεν πάει
δμως γυρεύοντας. Ίσως-ίσως μά-
λιστα, στο βάθος της ψυχής της,
να προτιμά το καθεστώς αυτό της
έρωτικής ελευθερίας, όπου οι φί-
λοι συνυπάρχουν η διαδέχονται ο
ένας τον άλλον, χωρίς η ένοχη της
για τον πλούτο των θαυμαστών να
είναι τόσο βαρειά, όσο θα ήταν αν
έγγαμη, συνέχιζε την ίδια δοσο-
ληψία —γιατί είναι βέβαιο ότι θα
τη συνέχιζε— που έχει σήμερα χω-
ρίς να δεσμεύεται από τις υποχρε-
ώσεις της συνυγικής πίστωσης.

Η δραστηριότητά της είναι έργο
της φύσεως. Πηγαίνει από την ιδιο-
συγκρασία της. Κυκλοφορεί από
τον ένα φίλο στον άλλον, όπως α-
γανπίει. Με τον πιο φυσικό τρόπο.
Αν της κάνετε παρατήρησι και
της υποδείξετε κάποια φειδώ στην
συναλλαγή της θα έκπλαγη.

—Μά τι έκανες ;
Και το λέει με τόση ελικρί-
νεια...Τι έκανε ; Πειθαρχεί στις
έσωτερικές φωνές της.Φωνές έπιτα-
κτικές, ου την ώθούν σε άδίστακτη
κίνησι. Πώς τα προφαίνεται ; Πώς
θυμάται τις ώρες των συναντήσεων,
τα όνόματα των ήρώων, τα σημεία
της άνομοιής, την ταυτότητα που
παρουσιάζει στον καθένα ; —Γιατί
στον καθένα δίνει κι' ένα ιδιαίτερο
πορτραίτο του έαυτού της. Ο δια-
σπόμενος γιαντρός δεν έχει να
κάνη τόσες επίσκεψεις, όσες κάνει
αυτή σε όλη τη διάρκεια της η-
μέρας και της νύχτας. Θα μπε-
ρούσε να κολλήσει στο στήθος της
μία ταινία με την έπιγραφή : «Ε-
χομεν την πρώτη κυκλοφορίαν».

Ακούραστη, πιάνει δουλειά από
το πρωί και θα παρέτεινε πέραν
από την ένδεκατη την υπηρεσία της
άν, ένεργητική η αστυνομική ώρα
δεν έτεριάζει τη ζωνοητότητα της.
Στά παγκόσμια των πάρκων έχουν
αποτυπωθεί οι γραμμές και οι κα-
μπύλες της. Τα γκαρσόνια των
ζαχαρωπλαστείων την ξέρουν με το
μικρό της όνομα, οι θυρωροί των
πολυκατοικιών τη δέχονται με μει-
διάματα, όταν καταβύεται στα ύ-
πόγεια η παίρνει τον άνδρα που έ-
περιε, όπου οι έννοικοι περιμένουν
την έπίσκεψή της.

Ζη με το ρολόι στο χέρι. Πάντα
βιαστική και πάντα λαχανιασμένη.
Την καταδιώκει η ώρα. «Ήρθε για
λίγα λεπτά. Ίσως η ταχύτητα αυτή
να είναι το θέλητρο που της έξα-
σφαλίζει όγκωδών τον αριθμό των
εραστών. Δεν τους επιτρέπει τον
κόρο. Ούτε αυτή προλαβαίνει να
τους χορτάσει. Δεν γεμίζει το πι-
στο. Ένα μεζεδάκι. Και βιαστική,
παραδύου την ταυτότητα της
α'Ενώσεως Συναγώνων», τα δελ-
τία τροφίμων και τις σημειώσεις

Γραφεία : Σανταρόζα 5.— Τηλ. 29-967
Συνδρομαί έτησια : Δρχ. 35.000

Η ΣΑΥΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΟΥΛΤΑΝΑ

— Έδώ σουλτάνα κέρινη!... Άκούς αυτούς τους μήνες,
σταφίδα Κορινθιακή, γεμάτη θιταίνες.
Σουλτάνα κέρινη, παντού, κυτ-ας και καμαρώνεις
άλλα κυτ-ας και την τιμή και πάραυτα...κωρώνεις.

Ο πωλητής, στο μεταξύ, την πελατεία βρίζει
και τα κορίτσια που περνούν κυτ-ας υπερφάνως.
Στοιβάζει πεντοχιλίαρα, άνετους θοασυρί-
κι' απ' την...σουλτάνα γίνεται πραγματικός Σουλτάνος!

ΘΕΑΤΡΟΝ...ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο Χαμαράκης, ο γνωστός έπιχειρηματίας,
από σκηνής ώμλησεν και από μικροφώνου
κι' εξέθεσεν εις το κοινόν έξώστου και πλατείας
ότι σε λίγο πρόκειται να φτάση μέχρι...φόνου!

Όμιλος διά μακρών μ' αυτή την εύκαιρα
και κατά των ήθελων η μνήνη του έστράφη.
Έφ' ω και κάποιος γαβριάς, από την γαλαρία
του ψώναζε σε μία στιγμή : «Ξηνήθηκες...ξυράφι!!»

Έν συνεχεία εξέθεσε πολλά παράπονά του
και το κοινόν άνήνυσεν απ' τα λεγόμενά του,
ότι αυτός που...ξυρίζε σε χρόνους περασμένους
τα θρήκε σκούρα σήμερα από τους...ξυρισμένους!

ΠΟΛΕΜΟΣ...ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Έδώ και μέρες άρκτες, χωρίς κανένα λόγο,
μαλώνει ο Σπύρος ο Μελάς με τον Παλαιολόγο.
Από τις στήλες των κι' οι δυο, μαλώνουν για την ώρα
και όνάζουν το άχτι τους και τ' άπλυτα στη φόρα.

Κομπάζει ο πρώτος συνεχώς — που κάνει τον μεγάλο—
και λέει στο...κόμο πορτρεχάι «με κολλούσε με παίρη»
Και του θυμίζει ο δεύτερος, έκτος όλων των άλλων
και μία...ιστορία παλαιά, της...Εθνικής Τραπεζής.

Τό τελευταίο τούτο δέ, σημαίνει και δηλοί
πως όταν συγγράφεις σεμνοί και λόγιοι δειλοί
έπένοντο και τρώγανε από υπομνήματα πήτες
μάσανε ο Σπύρος ο Μελάς με δέκα...τραπέζιτες!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΑΙ ΜΑΣ ΕΞΕΥΓΕΝΙΖΟΝΤΑΙ

Άλληλογραφία κλεπτών και κλεπτομένων διά των έφημεριδών.
— Η άσυνήθιστη ευγένεια ενός νυκτερινού έπισκέπτου. — Άνθη
και εύχρησιότητα έκ μέρους ενός τζέντλεμαν λωποδύτου.

Οι μοντέρνοι λωποδύται μας
άποκτούν χιούμορ και καλήν α-
μαρροφή. Άλλα και οι κλεπτο-
μενοι συμπεριλαμβάνουν συναγνώ-
στια σε ευγένεια. Αντί να έ-
πιδίδουν στην αστυνομία «μην-
σεις και αγνώστων», προτιμούν
να... άλλήλογραφούν μ' αυτούς
διά των έφημεριδών. Είδοσε την
προχθεσινή άγγελία του κορίθου
που του έκλειαν ένα μπλέ σακ-
κάκι και ένα καφέ παντολόνι.
Αντί να μηναικήση κατά του
λωποδύτου, του έπέστειλε ευγέν-
στα να φέρη πίσω η το καφέ
παντολόνι ή το μπλέ σακκάκι και
να πάρη εις άντάλλαγμα η ένα
καφέ σακκάκι ή ένα μπλέ παν-
τολόνι. «Ωστε, με την ανταλλαγή
αυτή ν' άποκτήσουν και ο λωπο-
δύτης και ο κλεπταί από ένα δ.
μιοχρόμο κοστούμι! Φανταζόμα-
στε, ότι ο λωποδύτης θα έξετί-
μηση την λεπτότητα και την πρα-
κτικότητα του θύματός του και
θα έπορευσε να πραγματοποιήση
την ανταλλαγή. Το φανταζόμα-
στε, γιατί, όπως είπαμε, οι λω-
ποδύται μας έχουν γίνει τελε-
ταίως πολύ καθώς πρέπει άνθρω-
ποι... Ένας απ' αυτούς, έμνηκε
προχθές από το παράθυρο στο
δωμάτιο ενός γνωστού δημο-
μι του, το ποικύλισε, τα παπού-
τα κλπ. Δεν άπομνήσκει όμως,
παραδύου την ταυτότητα του
α'Ενώσεως Συναγώνων», τα δελ-
τία τροφίμων και τις σημειώσεις

οπί της διευθυντού της έφημε-
ριδός, του ήσαν μερικά κοσμήμα-
τα, εις άντάλλαγμα όμως του α-
φίκε ένα κουτί σοκολατάκια, έ-
να μπουκέτο λουλουδία και ένα
ελεφαντικό εύχρηστικό γράμμα !
Η ευγένεια του συμπαθούς αυ-
τού λωποδύτου υπήρξε παροιμιώ-
δης. Όταν κάποτε η λαϊκή Σή-
ρερ παρεπρόβη στις έφημεριδες,
ότι άναμεσα στα κοσμήματα που
της είχε κλέψει ο κ. Χ. Χ. ύπτη-
χε κι' ένα κολλέει οικογενειακό
κεμήλια, ο λαμπρός λωποδύτης
έσπευσε να το έπιστρέψη, έκφρά-
ζοντας ταυτοχρόνως τη λύπη του!

Γι' αυτό και η Αθηναία κυ-
ρία που της έκλειαν πρό ήμερών
από το σπίτι της κατά την διάρ-
κεια ενός πάρτυ, τα κοσμήματά
της, έσπευσε να δημοσιεύση την
έξής άμνηστη άγγελία στις έφη-
μεριδες : «Παρακαλούμε οι γνω-
στοί άγνωστοί που μου έπλησαν
κατά λάθος τα κοσμήματά μου,
να μου έπιστρέψουν τουλάχιστο
τα μισά, γιατί άλλωστε δεν θα
έχω πια τα μέσα να τους όργα-
νών διασκευαστικά πάρτυ».

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΝΤΕΡΛΙΟ

Ο καθηγητής του Πανεπιστι-
μίου των Παρισίων Ντερλίο, γνω-
στότερος από τα χρέη του, παρά
από τα έβριλα του και με πε-
ρισσότερους δανειστές παρά μα-
θητάς, ρώτησε έναν φοιτητή την
ήμέρα των εξετάσεων :
— Τι είναι συναλλαγματική ;
— Δεν... δεν γνωρίζω, κύριε
καθηγητά, άπάντησε ο φοιτητής,
τραυλιζοντας.
— Είσαι εύτυχτος, παιδί μου !
του άπάντη ο καθηγητής, άναστε-
νάζοντας βρεθεί.

Μεγαλοφυής ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο Σαντουάν διάβασε για έικο στη φορά τα δοκίμια του πρώτου διηγήματος του, που έπρόκειτο να δημοσιευθεί την άλλη μέρα στην εβδομαδιαία πολιτική, κοινωνική και λογοτεχνική επιθεώρηση «Φιλολογική Λεοπαρδάλεως», με τον θαυμάσιο τίτλο: «Ταίνι-Φού-Πό, ή οι κομικές περιπέτειες ενός Κινέζου στο Παρίσι». Άρδην ενθουσιάστηκε για μία ακόμη φορά με το πρωτότυπο ύφος του και με την σπιθηροδοκίμα ευστοχία του, φώναζε τον κλητήρα και του έλεγε: —Μικρέ, πήγαινε άμέσως τις δι-ορθώσεις αυτές στον άρχιεργάτη, και να του πής να διορθώσει προσεκτικά τα λάθη, γιατί καταστρέφουν το νόημα.

—Ποιά νόημα; ρώτησε ο μικρός σκαλιόζοντας τη μύτη του.

—Δεν ξέρεις εσύ απ' αυτά τα πράγματα; Αποκρίθηκε μ' ένα μορφοσμά περιφρονησώς ο μέγας διανοούμενος.

—Υστερά σηκώθηκε απ' τη θέσι του, έριξε ένα περιφρονητικό βλέμα στους ταπεινούς συντάκτες και βγήκε σερπώντας τα στραβοπατημένα παπούτσια του.

Ο Σαντουάν ήταν ένας από τους πολλούς λογοτέχνες που περιφέροντο στο Παρίσι από το ένα περιοδικό στο άλλο τα κακορίζικα χειρόγραφα τους και την άπειρη φιλοδοξία τους.

—Υστερά από πολλά διαδήματα και παρακάλια έπεισε τον διεθνή της «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως» να δημοσιεύσει ένα διήγημά του στη πρώτη σελίδα. Το κομμάτι αυτό το έγγραψε με ξεχωριστή προσοχή γιατί περίμενε απ' αυτό την φιλολογική του σωτηρία. Για πρώτη φορά θα εμφανιζόταν η ό-ποια φιλολογική του άριστη.

—Πρόσεξε μήπως μοιάζει μεμιασά! του φώναζε εξαγριωμένος ο Μουρασμίκ. Θά σ' σπάζω αν μάθω πως με γέλασες.

—Σ' όρκιζομαι στην ψυχή του πατέρα μου ότι σου είπα όλη την αλήθεια.

Ο Μουρασμίκ χάρισε τότε πλούσια δώρα στον υπέρτιτο και κλάσε τους άνδρες τους για να πάνε να βρουν την Άζμα. Η ά-πλησία όμως στον Κόριε Διευθυντή, που τον έβλεπε με μίσος, τον έκανε να μην πει τίποτα.

—Εγώ όμως είδα την Άζμα να φεύγει!

—Πρόσεξε μήπως μοιάζει μεμιασά! του φώναζε εξαγριωμένος ο Μουρασμίκ. Θά σ' σπάζω αν μάθω πως με γέλασες.

Ο Μουρασμίκ ήταν ο πιο γενναίος και ο πιο όμορφος της φυλής του, και άγαπούσε τον πόλεμο. Την πεντάχρονη Άζμα, την κόρη του Α. σίφ. Όταν όμως ο Μουρασμίκ πη-γε στον Άσιφ και του ζήτησε την κόρη του, εκείνος του είπε: — Πήγαινε να πολεμήσεις τους εχθρούς μας και να κάνεις το όνομά σου μεγάλο κι' ό,τι δώσω ξαπώστου σου, τότε μόνο ή κόρη μου θα κοιμηθώ κάτω απ' τη σκηνή σου.

Ο Μουρασμίκ έφυγε τότε με τα παλικάρια του και άνοιξε φερόδους πολέμου με τους εχθρούς της φυλής του. Σ' όλες τις μάχες ήταν ο πρώτος. Το όνομά του σκορπούσε τον πανικό στους στρατιώτες των εχθρικών φυλών και το άστραφτερό σπαθί του τρόμαζε και τους πιο γενναίους άρχηγούς τους.

Ο πόλεμος κράτησε χρόνια. Τέλος ο Μουρασμίκ γύρισε πίσω τρισεύβοις, λαχτίζοντας τη στιγμή που θα έκανε δική του την Άράσια Άζμα.

Ο κατήρας της άναπημένης του τ'ον υποδέχθηκε όμως με θρη-νούς και άνασταγμένους.

—Πέθανε ή Άζμα; του έλεπε. —Και τον ώδηγησε κλαίγοντας, στον τάφο της.

Είπε άδύνατον να περιγράψει κανείς την άπελπισία του Μου-ρασμίκ. Μέρα και νύχτα έλαλει πάνω στον τάφο της άναπημένης του, χωρίς να φάει και να κοιμη-θώ καθόλου.

Την τρίτη μέρα όμως, ενώ έ-κλαιγε, τον πλησίασε ένας υπη-ρέτης του Άσιφ και του έλεπε: —Κύριε, δεν θάσπασε ή ψυχή μου να σε βλάψω... Ζή κα-τό απ' τη σκηνή του Γκάρι 'Ελ Χάζαλ στη μεγάλη έρημο. Ο πα-τέρας της θαμνησθήκε απ' τα δώ-ρα του χαϊντού και του τ'ον έ-δωσε για γυναίκα.

—Ο Άσιφ φρόδαν τον γυρι-σμό σου και γι' αυτό πάταξε κρυφά την Άζμα. Την ίδια μέρα μάστιγα έσφαξε ένα κριό και τ'ον έθαψε σ' αυτό τον τάφο δια-δοίοντας ότι κήδεψε την κόρη του. Εγώ όμως είδα την Άζμα να φεύγει!

—Πρόσεξε μήπως μοιάζει μεμιασά! του φώναζε εξαγριω-μένος ο Μουρασμίκ. Θά σ' σπάζω αν μάθω πως με γέλασες.

—Σ' όρκιζομαι στην ψυχή του πατέρα μου ότι σου είπα όλη την αλήθεια.

Ο Μουρασμίκ χάρισε τότε πλούσια δώρα στον υπέρτιτο και κλάσε τους άνδρες τους για να πάνε να βρουν την Άζμα. Η ά-πλησία όμως στον Κόριε Διευθυντή, που τον έβλεπε με μίσος, τον έκανε να μην πει τίποτα.

—Εγώ όμως είδα την Άζμα να φεύγει!

—Πρόσεξε μήπως μοιάζει μεμιασά! του φώναζε εξαγριω-μένος ο Μουρασμίκ. Θά σ' σπάζω αν μάθω πως με γέλασες.

—Σ' όρκιζομαι στην ψυχή του πατέρα μου ότι σου είπα όλη την αλήθεια.

Ο Μουρασμίκ χάρισε τότε πλούσια δώρα στον υπέρτιτο και κλάσε τους άνδρες τους για να πάνε να βρουν την Άζμα. Η ά-πλησία όμως στον Κόριε Διευθυντή, που τον έβλεπε με μίσος, τον έκανε να μην πει τίποτα.

—Εγώ όμως είδα την Άζμα να φεύγει!

—Πρόσεξε μήπως μοιάζει μεμιασά! του φώναζε εξαγριω-μένος ο Μουρασμίκ. Θά σ' σπάζω αν μάθω πως με γέλασες.

—Σ' όρκιζομαι στην ψυχή του πατέρα μου ότι σου είπα όλη την αλήθεια.

Θρύλοι και παραδόσεις — ΜΟΥΡΑΣΜΙΚ ΚΑΙ ΑΣΜΑ —

πελπίσια όμως και οι όλονύκτες εξαγριωμένες είχαν άρρωστήσει τον Μουρασμίκ και ύστερα από πο-ρεία μερικών ημερών χειρότερε-ψε ή κατάσταση του. Και το κα-ραβάνι άναγκάστηκε να σταματή-ση κοντά στη πηγή του Ντέμιαν, για να ξεκουρασθώ μέσα σε μία σκονισμένη και βροσερή σπηλιά.

Οι άνδρες του Μουρασμίκ μα-ζεύθηκαν έξω απ' τη σπηλιά κι' άποφάσισαν να τον άφισουν μόνο του και να φύγουν παίρνοντας τις κομπήλες και το άλογό του. Ο Μουρασμίκ όμως, που δεν μπο-ρούσε να κοιμηθώ, τους άκουσε, και τραβώντας κοντά του τη σέ-λα του άλόγου του έχάραξε πά-νω σ' αυτήν αυτούς τους στί-χους:

«Ω, σύντροφοί μου, γιατί μ' άφήνετε μονάχο; Έτσι πληρώνε-τε τα τόσα καλά που σας έκα-να; Βλέπετε πως ο θάνατος δεν είναι μακριά από μένα. Γιατί, λοιπόν, βιάζεστε να μ' άφήσετε μόνο στην έρημιά;

—Αδελφία μου ο Θεός θά εί-νε μαζί σας. Μην άφήσετε άτι-μωρήτους εκείνους που διέπρα-ξαν το έγκλημα να μ' έγκαταλεί-ψουν μακριά απ' τις σκηνές του Ντουρμπεγκάλ, για να με φάνε τα λιοντάρια».

—Όταν την άλλη μέρα ο Μου-ρασμίκ έγυμνησε και βγήκε έξω απ' τη σπηλιά, είδε ναρχεται προς το μέρος του ένας τασιάνος με τα πρόβάτα του;

—Τίνος είναι τα πρόβατα που φυλάς; τον ρώτησε.

—Του πρίμλουτου Γκάρι 'Ελ Χάζαλ, άποκρίθηκε ο τασιάνος. Μόλις άκουσε το όνομα αυτό ο Μουρασμίκ άνατριχίωσε και ρώ-τησε τον τασιάνο τρέμοντας άπο έλπίδα κι' άπο φόβο μαζί:

—Μπορείς να πλησιάσεις την Άζμα την γυναίκα του άφέντι σου και να της μιλήσεις;

—Όχι, του άπάντησε ο τασι-άνος, άλλα κάθε βράδυ, την ώ-ρα που άρμεγώ τα πρόβάτα μου έρχεται μια σκιά της και παίρ-νει ένα ποτήρι γάλα για την κυ-ρία της.

—Τότε λοιπόν, του έλεπε χα-ραγμένος ο Μουρασμίκ, πάρε α-υτό το δαχτυλίδι και βάλε το μέ-σα στο ποτήρι της σκιάς, ή φο-ύς κι' αυτό τα διαμαντικά για σένα.

Η Άζμα που είχε παντρευθώ τον Χάζαλ παρά τη θέλησί της, άναγνώρισε άμέσως το δαχτυλίδι του άγαπημένου της. Φώναζε τον

ρητήριά του για το διήγημα «Ταίνι-Φού-Πό», το όποιο δημοσιεύθηκε στο σπερμένο φύλλο της έγκριτου επιθεώρησης, με την ύπογραφή Σαντουάν.

«Κύριε Διευθυντή, Πρώτον έλθομαι να ερωτίσω περί της καλής σας ήγείας, δεύτερον σας πληροφορώ ότι μου άρεσε πολύ έκίνο που γράφε σήμερα ο κ. Σαντουάν για σίνα Κινέζω. Τέτα δρέα πράγματα να δημοσιέ-βαινε σίνα στην έφημερή σας. Σας χερετό, ο χοροφύλαξ ΛΕΝΤΟΥ».

—Αγαπητέ συνάδελφε, Θά ήθελα πολύ να μάθω εάν έχετε ύπογραφή συμβόλαιο με τον κ. Σαντουάν για να παραχωρή άποκλειστικά σε σας την συνεργα-σία του. Έν έναντια περιπτώσει, ελπίζω ότι θα το επιτρέψετε να γράφω τακτικά κάτι και για την δική μου επιθεώρηση.

Διευθυντής της «Επιθεώρησης τ'ον Δού Κόσμαν».

Ο Σαντουάν έαναδιάβασε τα γράμματα και τα έβαλε κατόπιν σε πέντε φακέλλους πάνω στους

τασιάνο και τον ρώτησε που έρι-σκεται ο Μουρα-σμίκ. Κι' όταν νύχτωσε για κα-λά, έγκατέλειπε κρυφά τη σκηνή της για να πά-νη να τον βρή.

Ο κίνδυνος ή-ταν μεγάλος, ή-ταν άγανθη όμως την έκανε να μη τον λογαριάζει. Θάνατος στη σπηλιά ή Άζμα γονάτισε κοντά στον άρ-ρωστο άγαπημένο της, το άδύ-νατο και χλωμό πρόσωπο του ό-ποιου φώτιζε μία άκτινα φεγγα-ριού. Η Άζμα τον φίλησε κλαί-γοντας άπο χαρά και λύπη συ-γχρόνως.

—Άζμα, άγάπη μου, γιατί έχασες τους όρκους σου; άρχι-σε να της λέη με παράτονο ο Μουρασμίκ. Γιατί δέχτηκες να σε ιααντρέψουν; Το λαμπρό πρόσωπό σου δείχνει πως δεν τ' άγγίχανε οι λύπες. Και όμως έγω πεθαίνω απ' τον καμίο μου που σ' έχασα.

Χύνοντας πύρινα δάκρυα, ή Άζμα άρχισε να του λέη πως παντρεύτηκε με το ζόρι πως τον άναγκάσανε και πως ήταν έτοιμη να τον άκολουθήσει.

Σαρκαστικά όμως άκούστηκε πο-δοβολήτο άλόγων που πλησίαζαν τη σπηλιά. Ήταν ο Γκάρι 'Ελ Χάζαλ που σε λίγο ποιορούσε σιανά τη σπηλιά με τους άνδρες του.

—Αν και άρρωστος ο Μουρα-σμίκ πολέμησε σάν λιοντάρια. Υ-περασπίζοντας την Άζμα σκότω-σε μπροστά στα μάτια της τον άνδρα της κι' αυτός όμως δεν άργησε να πέσι νεκρός στα πό-δια της. Εκεί μέσα, στη βροσερή σπηλιά σκότωσαν και την Άζμα οι πιστοί ύπηρέτες του Γκάρι—'Ελ Χάζαλ.

Οι άπιστοι σύντροφοί του Μου-ρασμίκ έπιστρέφοντας μετά την προδοσία τους στο Ντουρμπεγκάλ διέδωσαν ότι ο άφέντης τους εί-χε φύγει με ένα άλλο καραβάνι για τη Μέκκα.

Τ' άλλα αδελφία του Μουρα-σμίκ όμως δ άδασαν πάνω στη σέλα τους στίχους του άδελφού αν και έμαθαν έτσι την αλή-θεια. Τους κατηγγέλσαν λοιπόν σάν Κασή και ξεκίνησαν κατό-πιν για να πάνε να βρουν τον άδελφό τους, θάνατος στη σπη-λιά βρήκαν τα δυο κουφάρια του Μουρασμίκ και της Άζμα και τα έθαψαν. Και όταν έσανάγυριαν σ'όν τόπο τους άνέκυρσαν από μακριά κρεμασμένους τους άπι-στούς συντρόφους του άδελφού του...

Μη κάνεις, λοιπόν, ποτέ το κα-κό, ώ άνθρωπε, γιατί δεν θ' άρ-γήσης να το βρής μπροστά σου, όπου κι' άν πές, όπου κι' άν κρυ-φής.

ΕΛ ΧΑΝ ΖΑΝΤΙΣ

οποιους έγραψε την ίδια διεύθυνσι:

«Προς τον Κον Διευθυντή της «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως» Ένταύθα.

—Επειτα άφισε τα γράμματα πάνω στο τραπέζι της κουζίνας κι' έπρεσε να κοιμηθώ.

—Όταν έγυμνησε ήταν μεσημέρι παρά τέτατο. Φώναζε άμέσως την ύπηρεσία και τη ρώτησε: —Τάστελεις τα γράμματα, Βε-ρονίκη;

—Τώρα! Άπ' τις ένένα το πρωί! —Ασπρά... Πήγαινε τώρα να μου άγοράσας μία «Φιλολογική Λεοπαρδάλη».

—Υστερά από λίγο ο Σαντουάν ξεδίπλωσε την έφημερίδα με χέρια που τρέμαν άπο συγκίνηση... Άλλ' ώ κεραυνός, ώ συμφορά, ώ κερα-μίδα!... Άγνώστον γιά ποιά λόγο, το άρθρο του δεν είχε δημοσιευθώ στο φύλλο!

ΣΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Κουκάκι το κουκάκι, φτάνει ή γρηά ζουμάκι. Με το στόμα άρα μάρα με τα χέρια έρεμαρά. Όλα τάχει ή Μαρικώ μόν' ό φερετζές της λειπει.

Οι λωλάδες της ΕΟΤΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΖΕΦΚΙ

—Από νωρίς ή 'Ε-φταλία έκανε σου-τζουκάκια και ντολ-μαδάρια υπόλικα κι' ή Ντουντού μία καθιστοαλάδα. Πή-ρανε κι' ένα καρ-πούζι, αυγά, μπα-στουρμά και πή-γανε να φάνε στή ταβέρνα του Λεβέ-

—Νικολάκης ήταν σάν σημαϊστολι-μένος με γκερβάνες, καδένες, κονάρ-δες, δαχτυλίδια, με τα μαύρα τα γαμπρί-κια του, με παπουτσία δίσοβα έωρραφα, σωστός τσίφτης! Και ή 'Εφταλία με τα μεταξένια τα νυφικά της όυλο πασμαν-τερη και πιτσιλίσια.

Στό όρόμο άναμώσανε τον 'Αποστόλν δηλωμένο παλληκάρη, που ζοσκίζει κρέα-τα και σακατευει ανθρώπους! Τελευταίως όμως δεν τα κοινομάει ο φουκαράς και κολλά όπου νάνε.

—Βρέ γυναικα θα τον πάρω μαζί μας, είναι ο έρμος πατήρης! έιπε ο Νι-κολάκης και άμέσως τον φώναζε: —'Ελα, 'Αποστόλν, θά πάμε για κανέ-να ποτήρι.

—Κοπίαστε καλές, να πάρης ένα μεζέ, να δοκιμάσης τα σουτζουκάκια μου, τα Συμυρνέικα πουκανε θγάλει νάμι! του φώ-ναζε και ή 'Εφταλία.

—Καλώς τα παιδιά, έιπε ο Λεβέκουρας και έβαλε ένα τραπέζι κοντά σ'όν σαντού-ρι και φώναζε το γκαρσόνι να φέρη κα-ρέγγες και να πάρη παραγγελία.

—Φέρε μας μισή όκά, διάταξε ο Νι-κολάκης, σιάζε και καμμία σαλάτα και ψωμί υπόλικο.

—Κολέ, φέρε κι' ένα δυό πιάτα και μία φαγιάντσα, να βάλω τσολι μεζέδες, και τα φαγιά, πρόσθεσε ή 'Εφταλία.

—'Αποστόλν, μεγάλη άλεπού, φώναζε —Βρέ ξέχασα τα τσιγάρα.

—Άμέσως ο Νικολάκης και ο Λεβές θγά-λαν τις ταμπακιέρες τους.

Μέρες χορμάνης ο 'Αποστόλνς, έπεσε στα σελέμικα τσιγάρα, πήρε τρεις καρέ-γες γυρω του και τεντώθηκε! Βρήκε μά σες, φούμες και ξάπλες τρελ-λες.

Μωρή αυτός άπόψε δέ μ' άρέσει, εί-πε με τρόπο ή 'Εφταλία.

Το γκαρσόνι, άταίδα, πάει και έρχεται και κουβάλα μεζέδες και φέρνει κρασί.

—'Αποστόλνς μουντάρει τρωει πίνει με τα χέρια, με τα ρουθούνια του και κάνει κουμάντο: —Βρέ καλόπαιδο, φέρε αυτό και φέρε εκείνο. 'Ε, ρε άπόψε θά φάω αυτιά και μύτες...

—'Αποστόλνς μεθυσμένος χειρονομεί και φωνάζει: —Γεία σου 'Εφταλία! Νά χαρώ τό... Νικολάκη σου!

Τό τί γίνεται τότε δεν περιγράφεται. Εγθύς τα όργαζα πάσανε. Ο Νικολάκης σάν άγριεμένο λιοντάρι χύμπες πάνω του και τον άρχίζει στίς γρήγορες.

Καρέγγες, ποτήρια, τραπέζια όλα θρε-θήκανε άνω - κάτω ο Λεβέκουρας, ο Χα-ρίλαος, ο Μιαζώνης, πέσανε να τους χω-ρίσουν.

—Βρέ Νικολάκη, ντροπή είναι, μαθές παρεξηγήσες, θρέ, να οί μπάρσοι, θρέ!... —Βρέ έγω ζηνιέμαι σπαθί! Δεν τώπε μ' άλλη σημασία.

Τίποτα όμως, τα μάτια του Νικολάκη θγάσαν άστραφές.

Τζάμια, ντουβάρια, έπιπλα, όλα τρέμα-νε.

Τρίζοντας τα δόντια του με λύσσα, σάν θσαιο, άρπά από τα μουςακία τον 'Απο-στόλν.

—Αυτά τα θοιδοκέρατα, ξέρεις, μωρέ, πού θά στά βάλω! Μωρέ αν ήσουν με σαλές, μωρέ...

—'Εφταλία λιγοθύμισε. 'Η Ντουντού με τη Βασιλκή και με το ρεπίδι της προ-σπαθούν να τήν συνεφέρουν.

—Λίγο νερό να τήν μπουφάρω! φωνά-ζει ή 'Αδριαντία.

—'Αποστόλνς έφυγε κακήν κακώς —Μάσσοσε μόν, τό' ήφανε δέ, έιπε ο Μιαζώνης.

Τέλος, όταν συνήλθε ή 'Εφταλία, πήρε το Νικολάκη εκ δεξιών και τη Ντουντού εξ ευνύμων και φεύγοντας έιπε τό πε-ρίφημο: —'Ηθόι καλές! Άλλα φορά δεν πάω σέ ζεφκι, με τσολι παλπολαδίτδες τσολι γλυ-τοπδες!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΙ ΒΡΗΚΕ

—'Η γυναικα μου φωνάζε διαρκώς για τι υποφέρει φορτά από τούτες ρευματισμούς της.

—Τήν καυμένη! Και δεν θόρκες ακό-μη κανένα αντίφαρμακο; —Πώς όχι. Βουλώνω τ' αυτιά μου με θαμνάκι.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

—'Η Κική του φώναζε ότι δεν θέλει να τον δλέπν.

—Κι' εκείνος τί έκανε; —'Εσθυσε το φως και τήν πήρε στήν άγκαλιά του.

Τα ντέρτια του ΚΙΡΚΟΡ

ΚΕΡΑΜΙΔΑΡΙΟ

—'Ιμπόριος πολύ ντύσκολο πράμα ει-νε μπέ! Χαραμπάτ ίγίνεσαι, ίπεριουσία τ'ω,ς, ίπαράντες σου ίσχορπάς, χίτς μπερεκέτι ντέν έ-κεις!

—'Ιμπόριος κανωμέ-νο ήκανα, ίζεματι-σμένος κουζούμ ι-θγίκα! Μασζί μου ίσάτμνας ίπουλούσα, μπουραμπι με άλλες φίλες/φιστικ ίπρα-μάτεες ίστέ τομπλέκια, τσανάκια, πιά-τα - μιάτα, τουρλού - τουρλού.

—'Ιπροκτές μασζί μου ένας μουσιούς έρκεται.

—'Ός γκεαντίν μουσιού! του ίλέω. —'Ιστροβέκταγμένο με ίκανε. —'Ιρωμέκια να μιλάς! με λέει ο ίντε-φίζης.

—Τζάνουμ, μουσιού, λέω, έλληνικά μι-λάω. Γκλώσσας μάννος μου έσύ τα με-ίμάτεες; Μασζί μου πτες, καλοσοριμέ-νο σέ ίκανα, ρωτημένο τί τέλεις λέω.

—'Ισάτμνα! μου λέει. Και πολύ κου-θέντα να μη λές! Τυμωμένο πολύ ίγίννκα. Μασζί μου ήρ-τε ύβριμένο με κάνει!

—Πόσο πουλάς; ίρωτά. —Ντέν πουλάω. —Γκιати;

—'Ικέφι μου τζάνουμ, ίκάνω. Πράμα μου ντέν πουλάω μπέ. Μασζί ντικό μου είναι, πράμα ντικό μου είναι, άπάνω του κατισμένο ίγίνομαι!

Μουσιούς άγριεμένο ίγίννκε. —Πόσο ίπουλάς σάτμνα; λέει. —Με τήν όκά ίπουλάω, ήφωναξα. Νι-τερέσσο μου αυτό είναι. Άμα άρέσει έσέ-να άγκοράσεις, άμα ντέν άρέσει, ίφεν-γεις τζάνουμ! ίστέ δερ σελάμ!

Μουσιούς μάτια του ίγουρλώσε, κρεμ-ζις σάν ίσάτμνα ίγίννκε από τυμό του. 'Ισάτμνα ίπηρε, κάτω ίθρόντς, ίσάτμνα χίλια παρτσάδια ίγίννκε!

—Βάλε μία όκά! Λέει μουσιούς. —Ντέν πουλάω! Μουσιούς άλλη σάτμνα ίπηρε, κάτω ί-θρόντς, ίσασμένη έκανε.

—Βάλε δυό όκάντες! —'Αμάν, μπέ πολύ ίπεισμάττωα. —Τώρα ούτε όκά ίπουλάω! Πράμα μου είναι, κρατιμένο κανώ!

Μουσιούς τότε άρκισε κλωτσιές να ίν-τίνι, ίσάτμνες να ίσάτμ, μασζί μου γεμι-σμένο με άπαρτσάκια να κάνη. —'Αμάν μπέ! Ηύκαρισμένος πολύ ίγι-ννκα ίσάτμνα δεν τού ίπουλάω!

—'Ιπαράντες χίτς δεν ίκερδίσας, μασζί μου κεραμιδαρίο ίγίννκε, άμα μπάκ! 'Ι-σάτμνα ο ίντεφίζης ντέν ίπηρε! —'Ιμπόριος πολύ ντύσκολο πράμα είναι, χίτς μπερεκέτι ντέν έκει, άμα μία φορά ίκέφι σου κάνεις!

—'Οαίνομαι! —'Οχι θρέ άδελφέ. 'Ηθελα να πώ τί παίρνεις, όταν έκρη συνάχι. —Πέντε - έξη μαντήλια!

ΤΟ ΜΗΔΕΝ

—Μάλιστα, άγαπητέ μου, έφθασα στήν 'Αθήνα άπένταρος, με μοναδικό έφόδιο τήν έφηνάδα μου.

—Με άλλα λόγια, ξεκίνησες από τό... τίποτε!

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

—'Εκείνη. — Γιατί λές ότι τό σκυλί μας είναι άρρωστο; —'Εκείνος. —Μά... δεν ναυγίζει πιά όταν τραγουδάς.

Τό λακρινί του Θεραύδουλα ΜΠΟΣ

Μέσα στήν πλάσι μας αυτή έχουν τα φύλα υπερειντή και γίνανε συμπάλια. Χάσανε οι άντρες τήν αιδώ και το μουςτάκι μου μαδω για τ' άντρίκα τα χάλια.

Γυναίκες βάζουν άντρικά και στήν ταβέρνα τακτικά τραβάνε τα σκονά-κια (κία) κι' απ' τούς άντρες (άρκετοι) φορούν άρμάματα (κο-τύ). Καί... «θόρτε» παν-τελονάκια.

Ενγιούνται λίαν ά- (πρεπώς) και ρεζιλεύουν ούτα (πως) έφτά Μεταξουργεία. 'Εφθσον είναι —τι ά- (δικί-)

Βασιλός ή Βασιλική κι' ο Γιώργος. Γε- (ωργία)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Μάλιστα, άγαπητέ μου, έφθασα στήν 'Αθήνα άπένταρος, με μοναδικό έφόδιο τήν έφηνάδα μου.

—Με άλλα λόγια, ξεκίνησες από τό... τίποτε!

25 «Θεά Νέλλη - εξακολουθούσε το γράμμα της Λίνας προς την θεία της - μη πικραθής με την ιδέα πως παίρνω τον κακό δρόμο και μη προσπαθήσεις ν' αλλάξεις τη ζωή μου. Εγώ, έτσι και αλλιώς, είμαι καταδικασμένη. Αυτή ήταν η μόνη λύσις και για μένα και για σένα. Και πάλι σου φιλά το χέρι μ' εύγνωμοσύνη»

Το γράμμα ξέφυγε από το χέρι της Νέλλης. Τό αρπάξε η Μελίτα και το διάβασε. Επειτα, μάννα και κόρη κυττάζονταν. Στο τέλος με μια αυθόρμητη κίνηση η Μελίτα έπεσε στην αγκαλιά της Νέλλης.

- Μαννούλα μου, θάναζε μ' ένα λυγρό, μη λυπηθείς. Τώρα θα είμαι εγώ ο κόσμος δλος για σένα!

- Πάντα εσύ ήσουν ο κόσμος δλος για μένα, είπε η μητέρα της. Μα τώρα που μείνουμε μόνες, ακόμα πιο πολύ, κορούλα μου.

- Με τη Λίνα τι θα κάνεις;

- Θα κυττάω να τη θρώ, αναστέναζε η Νέλλη. Μα δεν ώφελε. Τό ξέρω πως δεν μπορώ να αλλάξω τη ζωή της.

- Μαμά, είπε η Μελίτα ζωηρά, ζέρεις τί σκέφθηκα; Να έργασθώ και εγώ, ν' άφωθο τό σχολείο και να έργαστώ.

- Την έκοψε άγρια η Νέλλη.

- Αυτό να μη τό ζαναπήρς, Μελίτα. Καί αν πρόκειται να πεθάνω, εσύ θα τελειώσης τις σπουδές σου πρώτα και έπειτα θα έργασθής. Τώρα, φεύγω, κορούλα μου. Πάω να θρώ τη Λίνα.

- Έλειψε η Νέλλη όλη την ήμερα. Τό θράδυ γύρισε τσακισμένη από κούρασι κι' από όλφι.

- Την πύρες; ρώτησε η Μελίτα.

- Την πύρα, αποκρίθηκε άχνά η μητέρα της. Μελίτα, ραγίζει η καρδιά μου μ' αυτό τό κορίτσι. Βαδίζει στη δυστυχία. Μα δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Τόν αγαπάει λέει.

- Είνας καλός αυτός, μαμά;

- Ένας άνάξιος. Ένας από τους άντρες που θασανίζουν τις γυναίκες. Μα τό πέρα πως δεν θα ώφελούσε να τη θρώ. Μόνο που πούκασα ζέρω που είνε.

- Όπωςόποτε με τη λογική δεν γίνεται τί ποτε τώρα. Είνε ακόμα μεθυσμένη.

- Την κυττάς η Μελίτα και δεν καταλάβαινε καλά. Η Νέλλη έδλεπε όμως υποστά ότι της ένα κοριτσόπουλο δεκάξη χρονών, φλογισμένο από άγάπη, που ήθελε να πιη κίνησι για ν' αυτοκτονήσει.

- Τό κοριτσόπουλο αυτό είχε πεθάνει, χρώ ιδιος ο έαυτός της. Έτσι και αυτή, είχε θερμής της ιδιοσυγκρασίας. Καί έτσι είχε μα τό θάνη τον αγαπούσε μ' όλη της ψυχή. Καί ο θάνης ήταν άξιος να της χάριση την εύτυχία. Εγώ ο Δελές Πρε- ήταν γνωστός στην κοινωνία για τις έ-θικο χαρακτήρα του.

- Μαννούλα, είπε η Μελίτα και ρίχτηκε στην αγκαλιά της μητέρας της. Είμαι λυπές όλες θα τις μοιραζόμαστε. Δεν έχω λω να μου κρύβεσαι και να κλαίς μονα-κή σου.

- Επισέ η Νέλλη τό καστανό σγουρό κεφάλι της μικρής και την κυττάε στα μάτια. Τό κοριτσάκι αυτό των δεκαεσσάρων χρόνων είχε μάτια γυναίκας. Τά ή-συχά εκείνα θαθεία μάτια, που είνε πλασμένα για να γελούνε, άλλα και για να κλαίνε, που είνε πλασμένα για να ρουφούνε τις άκτιδες του ήλιου, άλλα και να σκοτεινιάζουν και να καθρεφτίζουν τις θαθείες λύπες που η μοίρα φυλάει για ό-λες σχεδόν τις γυναίκες.

φιλήθηκαν μάννα και κόρη θουδά. Η Νέλλη ένοιωσε την καρδιά της να ραγί-ζη από τρυφερότητα, να λυγνή. Θα ήθε-λε να δώση τη ζωή της για να χαρίση στη Μελίτα την εύτυχία. Τί μπορούσε όμως να κάνει; Ποία θυσία πιά... Καμιά. Ότι ή-ταν δυνατόν να κάνει είχε γίνει. Τό μόνο που ήταν στο χέρι της ακόμα, ήταν να χαμογελά, να μη δείχνη στη μικρή όλη την απόγνωση πουόνοιθε μέσα της. Καί η Νέλλη κατάφερε να χαμογελάση.

Ο Κ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΚΑΛΕΙ

- Με καλέσατε πάλι, Κ. Γυμνασιάρχα; Η Νέλλη μπήκε στο γραφείο του Γυμνασιάρχου της Μελίτας. Στα χείλη της άν-θισε ένα κλωμό χαμόγελο. Είχε πιά ξε-μάθει να χαμογελά.

- Ο γυμνασιάρχης σηκώθηκε γρήγορα. Της έδωσε τό χέρι και της τό έσφιξε θερ-μά.

- Ήταν πολύ νέος ο γυμνασιάρχης Πά-νος Λόντος. Μόλις τριανταπέντε χρόνων. Όμορφος άντρας, ίσως όκι. Μα είχε κάτι που τραβούσε τις καρδιές. Ένα πρόσωπο λεπτό, ήλιοκαμένο, μάτια γαλάνα και αλτουέττα εφηβική σκεδόν. Ο Πάνος Λόν-τος πήγαινε στην έξοχη μόλις τούμενε μία ώρα έλευθερη από τό Γυμνάσιο γι' αυτό τίποτα άπάνω του δέ θυμίζει την κλεισούρα του γραφείου. Τό ύφος του ή-ταν έλευθερο, εγκάρδιο, ύφος άθλητου μάλλον παρά δασκάλου. Οι μαθήτριες ό-λες ήταν ξετρελλαμένες μαζί του.

- Κυρία θεοφανίδε, είπε ο Πάνος Λόν-τος με ύφος γελαστό. Δεν ζέρω αν σάς κουραζώ που σάς καλώ πότε - πότε εδώ στο γραφείο. Άλλά, ζέρετε, μ' άρέσει να βρίσκομαι σ' έπαφή με τους γονείς των μαθητριά μου.

- Η Νέλλη τόν εκύτταζε στα μάτια και κοκκίνισε ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

- Δεν ήταν άδοχη η Νέλλη αυτό τό ή-λιολουσμένο πρυνό του θλεθάρη. Φορού-σε ένα μαύρο παλτό και η φθνή γούνα που άκουμπούσε στο μάγουλό της, τό έ-κανε να φαίνεται πιο άσπρο από ό,τι ή-ταν στο φυσικό του. Είχε κτενίσει όμορ-φα τό μαλλιά της. Καί θα άπορούσε ίσως και η ίδια αν της έλεγε κανένας πως τό έκανε αυτό έπειδή έπρόκειτο να παρου-σιαστί στο γυμνασιάρχη. Θα άπορούσε ά-κόμα πιο πολύ, αν της έλεγε κανένας πως για τόν ίδιο λόγο είχε ράψει αυτό τό παλ-τό, είχε κάνει τη μεγάλη θυσία να ζο-

κκινίσει ανεπαίσθητα.

δέψη ένα άρκετά σημαντικό ποσόν για τό δικό της ντύσιμο.

- Ήταν τρία χρόνια χόρα η Νέλλη τώρα. Τα μαλλιά της είχαν πολλές άσπρες τρί-κες. Τα μάτια της έδειχναν τη γυναίκα που είχε κλάψει πολύ και που είχε δουλέ-ψει πολύ. Πέρσι, φαίνονταν στα τριαντα-τεσσαρά χρόνια της τούλάχιστον σαραντά-ρα. Ότος όμως, δέ θα τό πίστευε η ι-δία αν της έλεγε κανένας φιλενάδα της πως είχε ζανανιώσει. Πως φαίνονταν όχι παραπάνω από τριανταπέντε χρόνων γυ-ναίκα.

- Ο γυμνασιάρχης την καλούσε τακτικά, τούλάχιστον μία φορά την έβδομάδα. Της ώριζε και την ώρα που έπρεπε να πά-ρη. Στην άρχη, δέν έθελε καμιά ιδέα στο μυαλό της η Νέλλη. Σε λίγο όμως άρχι-σε να παρατηρή πως της ώριζε πάντα ώ-ρα που βρίσκονταν μόνος στο γραφείο. Ποτέ ώρα διαλειμματος. Πάντα ώρα που οι άλλοι καθηγητές ήσαν άπασχολημένοι στις τάξεις.

- Τί την ήθελε μία φορά την έβδομάδα. Σχεδόν τίποτε. Να συζητήσουν καμιά λε-πτομέρεια για τη Μελίτα, να της ζητήση τη γνώμη της σε κανένα ζήτημα που ά-φορούσε τους κηδεμόνες των παιδιών, ή κάτι παρόμοιο. Άμέσως όμως λές και ξε-χνούσε τόν κύριο σκοπό για τόν οποίον την είχε καλέσει. άρχιζε άλλες γενικές ή προσωπικές συζητήσεις.

- Έτσι οίγν - οίγν η Νέλλη τού διηγή-θηκε όλη την τη ζωή. Άπόρησε και η ι-δία, τί την έσπρωξε και τού άνοιξε έτσι την ψυχή της, σά να ήταν παλμός γνώρι-μός της ή άδελφός της. Δεν τούκρυψε τί ποτε. Τού είπε για την τρελή τη παιδι-κή ήλκικη, για την άπαγωγή της, για την άγάπη της στο θάνη και έπειτα τού ιστό-ρησε τη σειρά των θλίψεων που ήλθαν να της πνίξουν μέσα της κάθε φτερούγι-μα χαράς. Τού είπε κατόπιν άπλά, σά να ήταν τό πιο φυσικό πράγμα του κόσμου, πως κατώρθωσε να παλέψη, να τα θνά-λη πέρα, να σπουδάση τό παιδί της.

- Ο Πάνος άκούσε σιωπηλός. Καί έπει-τα, μία μέρα, ζαφνικά, της διηγήθηκε κι' αυτός τη ζωή του. Ήταν από φτωχή μά καλή οικογένεια, είχε σπουδάσει με ύ-ποτροφία στη Γερμανία, και ήταν έρμης στον κόσμο, ορφανός από μικρός, χωρίς άδελφία, χωρίς κοντινούς συγγενείς.

- Θλιμμένα είχαν περάσει τό νεάτα του. Μόνη του χαρά ήταν η φύσις. Τά ταξί-δάκια τό καλοκαίρι και οι έκδρομές κάθε Κυριακή.

- Την κρατούσε πολλή ώρα κοντά του .. Καί μόλις χτυπούσε τό κουδούνι για τό διάλειμμα, άλλαζε με μιάς ύφος. Τά χει-λη του σφίγγονταν και ο πρώτος καθηγη-της που άδερπαινε στο γραφείο, τόν ά-κούγε να βρή τυπικά, μία ύπερρεσιακή φρά-σι.

- Αυτό τό πρυνό τό πρόσωπό του έλαμ-πε ολόκληρο από κάποια έσωτερική χα-ρά:

- Λοιπόν, φώναζε με χαμόγελο, θα σάς πώ γιατί σάς κάλεσα σήμερα. Η Μελίτα μούγραψε μία θαυμασία έκθεσι, τόσο κα-λή, που έχω άμφιβολίες αν την έγραψε μόνη της. Καί ήθελα να σάς ρωτήσω.

- Νομίζετε μήπως ότι την βοήθησα έ-γώ; ρώτησε γελώντας η Νέλλη.

- Άκριβώς αυτό ύποπτεύθηκα, άποκρί-θηκε ο Λόντος. Η έκθεσις αυτή φαίνεται γραμμένη από γυναίκα που πόνεσε πολ-υ στη ζωή της.

- Ποιό ήταν τό θέμα, κύριε Γυμνασιάρ-χα; ρώτησε η Νέλλη.

- Είχα άφίσει τό κορίτσιο να εκλέξουν μόνα τους τό θέμα, κάθε μία τους. Καί η Νέλλη μούγραψε μία έκθεσι φιλοσοφική... Τίτλος της: «Η έλπίδα». Περιγράφει μία κοπέλλα που έλπιζε και άπελπιζέται, που άνεβαίνει στα ουράνια από την έλπίδα της χαράς και έπειτα κατακυλάει στην άπελπίδα. Πιο ώραιά έκθεσι δέν διάβασα από μαθήτρια.

- Είνε φύσις εύάσθητη, προικισμένη με ταλέντο, είπε μ' ένα εύτυχιόμένο χαμό-γελο η Νέλλη. Σκέπτεται και αισθάνεται σάν άληθινή γυναίκα.

- Όστε δέν είστε σεις ο άυτομργός; ρώτησε ο γυμνασιάρχης.

- Γέλασαν και οι δύο. Η Νέλλη τρώμα-ζε σχεδόν με τό γέλιο της. Ποτέ δέν εί-χε αντίαλήσις χρόνια τώρα στα αυτά της τόσο εύθυμο.

- Πολύ καλά, έκανε ο Γυμνασιάρχης. Τότε δέν έχω παρά να θάλω ένα άριστο στη Μελίτα. Καί τώρα, άς συζητήσουμε και τίποτε άλλο.

- Άρχισε όπως τό συνήθιζε, συζητήσι, για διάφορα ζητήματα. Όταν μιλούσε η Νέλλη, αυτός φαίνονταν μάλλον να την κυττάει παρά να την άκούη. Καί πάλι όχι τόσο να την κυττάει με τό μάτια, ό-σο με την ψυχή.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΟΡΚΟΙ ΛΑΤΙΝΗΣ

Τό άπόγευμα εκείνο πήγα να επι-σκεφθώ, μαζί με τό παιδί μου, μια φτωχή γυνή, παλιά γνωστή της οικογενείας μας, που ρρωκτούν σ' ένα άσπλο ανισιαν της ορε-τανής, της είχα πάρει μερικά γλυ-κυκευτά και της έωσα και λίγα χιμηνία, καθώς δεν άκούγα αφη-ρημενός τις ευχαριστίες της, κυ-τάξα συνηθισμένα την γυνίκα και τη φτωχική της άισούσης. Ιο φως της ήμερας έμπαινε άουνατο μέσα από σιν στενα παράθυρα που ε-βλεπαν σε μια άσλη χωρίς βλα-σινι μ' και χωρίς ήλιο.

- Σ' όλη την άμφοσφαιρα ήταν χυμένη η ραρεία μωρούα που έ-χουν όλα σ'όσον τα νοσοκομεία.

- Ο μικρός μου Ζάκ σφιγγόταν κον-τά μου σάν να φοβόταν μπει στο περιβάλλον αου. Ψωνίεται πως κα-ταλωαν κι' αούς, τί τρυμερο π'ραγμα θα ήταν να έψ κανεις με-σα σ' ένα παρομοιο ταφο: ζωντα-νος νεκρός!

- Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και είδα τότε στο σπικανο δωμάτιο μία σειρά κρεβάτια πάνω στα όποια βρισκόντουσαν αρρωστές γυναίκες. Μια άσελψη νοσοκόμος πήγαινε από τη μια στην άλλη και τις περιποι-όταν, χωρίς καμιά άποστροφή, λεγοντάς, στήν καμιά μία και άπο ένα καλό λόγο, με ένα γλυκό χα-μόγελο στα χείλη.

- Καρσάμενος από τις φλυαρίες της γυρίας, περιεργός όπως όλα τα παιδια, ο Ζάκ, έφυγε άπο κοντά μου και γλυστρήσε στο παραπλεύ-ρωσ δωμάτιο. Ιλησίσιως την άσελψη και τότε εκείνη έσκυψε και τον φίλησε. «Όταν τέλος ανορθώθηκε κατωρθάσα να δείκννω τα χαρα-κτηριστικά τού προσώπου της.

- Μα ήταν δυνατόν! Ω, τί τρο-μερή άμφιβολία.

- Άλλοιμονο όμως, ό άτακτοι χτύποι της καρδιάς μου δέν μ' ά-φισαν ν' άμφιπαλώ ήτι πολύ. Ή, ταν εκείνη... Ναι, ήταν εκείνη, η 'Ιωάννα. Κι' άμέσως, μέσα σ' ένα λεπτό, έξηρα με την φαντασία μου μία από τις πιο άγαπημένες μου, την ώραιότερη ίσως περίοδο της ζωής μου.

Πρό πολλών έτών βρισκόμουν σε μία λουτρόπολη της Βρετανίας. Κι' ένα βράδυ κάθησα με μονοι, έγώ κι' εκείνη, στην άκρη της προβλήτας επί της όποιας δέν ύ-π'ρχε πιά κανείς περιπατητής.

- Λιμπός μας άπλωνοναν η άπ'εραι τη θαλάσσια και σ' όν ούρα ούτε ένα άστρο δέν έλαμπε. Σ.φ.γ.μ.ν.οί ο ένας κοντά στον άλλον, είχαμε παραουδή στη γοητευτική ο.γ.η της βραύας, η όποια είχε αλλωλει παντο, ύσ.ε.ρα άπο μια μερα ύ-έλλης. Μια θεία και άνεψφωρη άγυλλασιας πλημυρίζε την καρύ-μος. Ξαφνικά, χωρίς να ή κατω-λάω, ψιφύρισα:

- 'Ιωάννα, σ' αγαπώ...

- Έκείνη δέν άπο άπαντ, τρέ-μοντας όμως συγκορη, άφισε να γύρη έπάνω στον ώμο μου τό χα-ριτωμένο κεφαλάκι της. Κάτω άπ' το ύπεροχο στήθος της ένοιωσα την καρδιά της να χτυπά δυνατά και καθώς της έλεγα και της έανά, λεγα φιλόνας την «σ' αγαπώ» μου όμολόγησε κι' αυτή ότι με ά-γαπούσε άπο την άρχη της γνωρι-μίας μας.

- Ήταν δεκαοχτώ έτών κι' έγώ μόλις είκοσιδύο. Άπό τότε άρχι-στικαμε ο ένας στον άλλον αιώνα πίστι κι' άγάπη. Βρισκόμαστε βλέ-πετε στην ήλκικη πού άτενίζει κα-πείε τό μέλλον, σάν να μη έχη ό-νείε τό μέλλον να δεσμευθή-ρια και δέν διστάζει να δεσμευθή-ρια με αιώνιους άρκους. Η άλήθεια όμως είνε ότι τότε της άρκίζομουν με έλικρινεία γιατι την έλάτρευα.

- Ήταν έξαιρετικά ώραια, γλυκερία, γοητευτική, παρά την σδαρότητα της, η όποια στις άρχες της γνω-ριμίας μας με κρατούσε σε άπό-σπας.

- Ήταν κορίτσι της θάλασσας, και τά κορίτσια τού είδους της διστάζουν πολύ προτού χαρίσουν

την καρδιά τους.

- Όταν όμως άγα-πήσουν, άγατούν αιώνα και θυσία ζουν και την ζωή τους άκόμη στον έρωτά τους.

- Τό σπιτί της ήταν κοντά στο σπιτί τού θείου μου, ο όποιος με είχε προσκαλέσει να περάσω τις διακοπές μου.

- Η 'Ιωάννα, όπως κι' έγώ, άπέ-φευγε τις συναναστροφές. Μόλις όμως πρωτοσυναντηθήκαμε νωύ-σασε κατί να μάς τραβά άμοιβαία.

- Έτσι ζήσαμε πανευτυχές μερικές βδομάδες, ένα ύπεροχο ρομάντζο, ένα άπ' τα έρωτικά μυθιστορήματα της νεότητος που, άλλοιμονο, δέν είνε προωρισμένα να συνεχισθούν σ' όλη τη ζωή.

- Όταν τελειώσαν οι διακοπές μου κι' έβρασε η στιγμή να χωρί-σασε, έπαναλάσαμε τους άρκους μας, που έμοιαζαν εκείνη τη στιγ-μή με έπισήμους άρραδνάς.

- Θα έαναγυρίσης, άγαπημένη μου Ζάν, μου έλεγε. Δεν είν' έτσι; ...Όσο για μένα; ό,τι κι' αν συμ-έψ, σου ύπόσχομαι να σε περιμένω αιώνα. Κι' αν η μοίρα φέρη τά πράγματα έτσι ώστε να μη ζανα-γυρίσης κοντά μου, εάν δέν ένω-θούμε μία μέρα, τότε έγώ...

- 'Ιωάννα! φώναξα, διακόπτον-τάς της.

- Εκείνη όμως εξακολουθούσε: ...Εγώ, άγαπημένη μου, σου ύπόσχομαι να μην παντρευτώ ποτέ ...ποτέ...

- Ο άρκος της αυτός καθώς τόν έξεστόμισε, σδαρή και σκεπτική, με τό μαύρα σκοτεινά μάτια της άστραφτερά, είχε μία έξαιρετική έπισημότητα!

- Δυστυχώς όμως, τό έπόμενο έ-τος, ο θείος μου, ο όποιος ήταν έ-φορος στην λουτρόπολη εκείνη, με-τετέθη, κι' έτσι δέν έαναπήγα να περάσω εκεί τις διακοπές μου.

- Τό πεπρωμένο είχε κανονίσει δια-φορετικά τη ζωή μου και όστερα

από μερικά χρόνια παντρεύτηκα, όχι όμως την 'Ιωάννα.

Και τώρα την συναντούσα έντε-λώς άπρόσπας τό άπόγευμα αυτό στο άσπλο των Άνιστων. Ναι, ή-ταν εκείνη. Είχε άφοσιωθεί πιά στους δυστυχισμένους άνθρώπους, άθιλάζοντας την νεότητά της και την όμορφιά της έπειτα από την έπιόρκια μου και την έγκατάλειψί-μου.

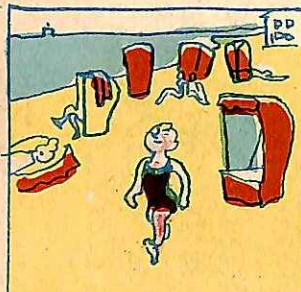
- Σε λίγο η 'Ιωάννα κρατώντας άπ' τό χέρι τόν Ζάκ μπήκε στην αίθουσα. Μόλις μ' άτίκρυσε με άνεγνώρισε. Χλώμιασε και τά χεί-λη της τρεμούλιασαν λίγο. Τά σκοτεινά μάτια της θλώσαν και με φωνή που έτρεμε, με ρώτησε: -Δικό σας είνε, κύριε, τό ώ-ραίο αυτό παιδάκι;

- 'Ω! έτραύλισα τότε έγώ. Συγ-γνώμη, 'Ιωάννα.

- Με κύ

— Ήθελα νά ξέρω, Μενέλαε, τι κάνει η κορφή μας τόσο ώρα κάτω από τὸ πανί.
— Δὲ θλέπεις, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ φωτογράφος τῆς διδάσκει τὴν τέχνη του;

Ἱστορία χωρὶς λόγια

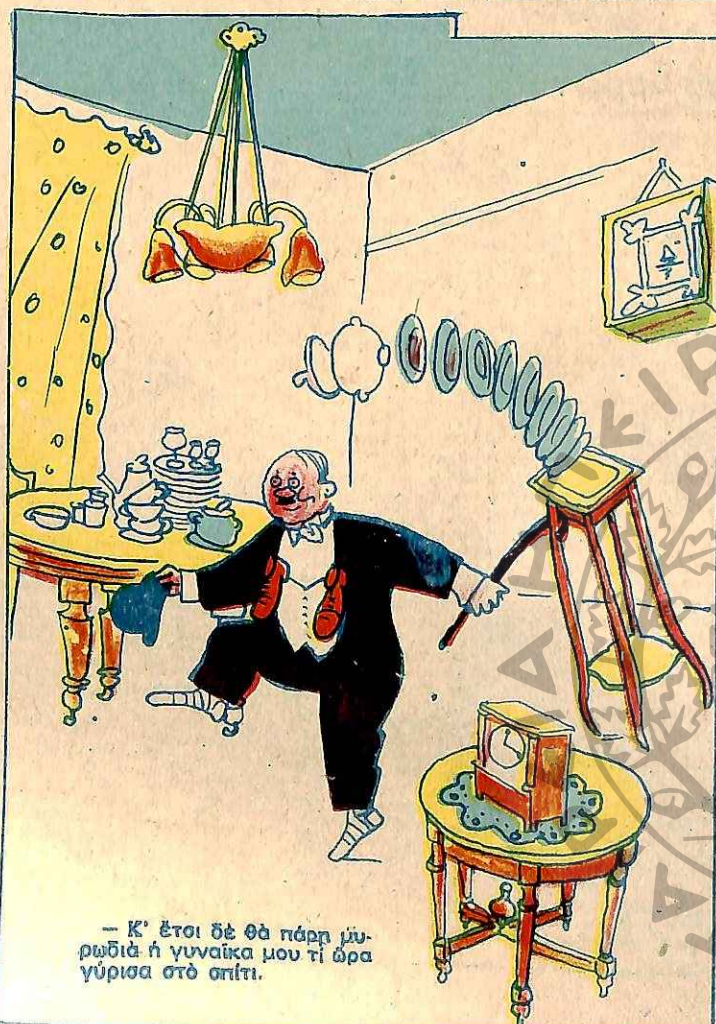

ΒΕΣΤΙΑΡΙΟΝ

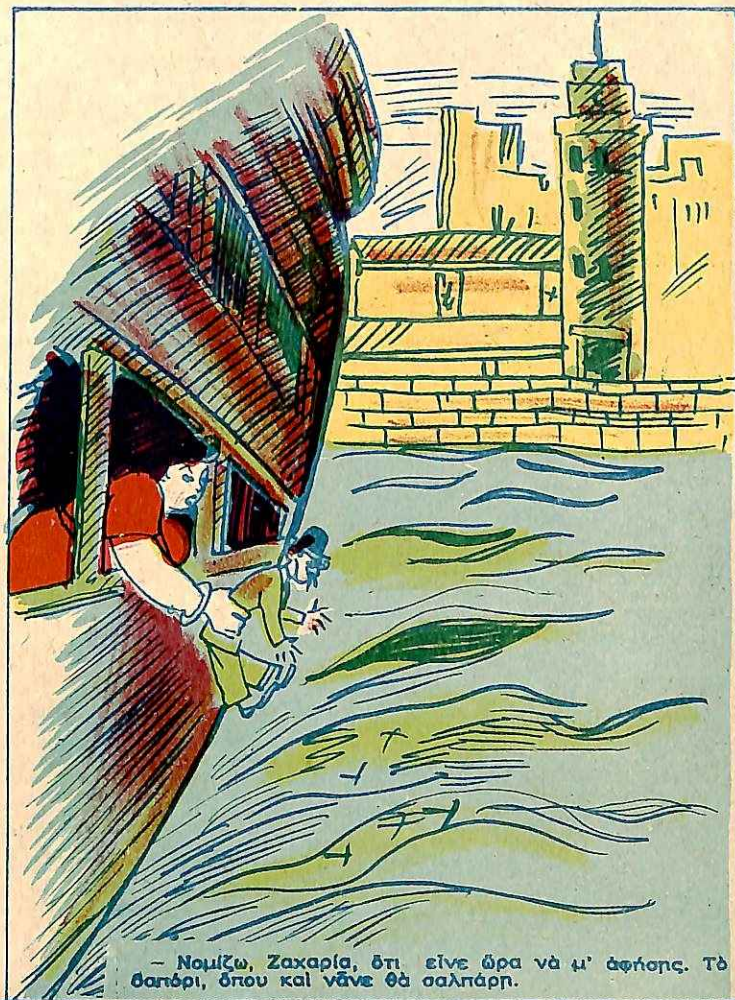
— Παρακαλῶ, μὲ βοηθεῖτε νά βγάλω τὸ ἐπανθόρι μου;

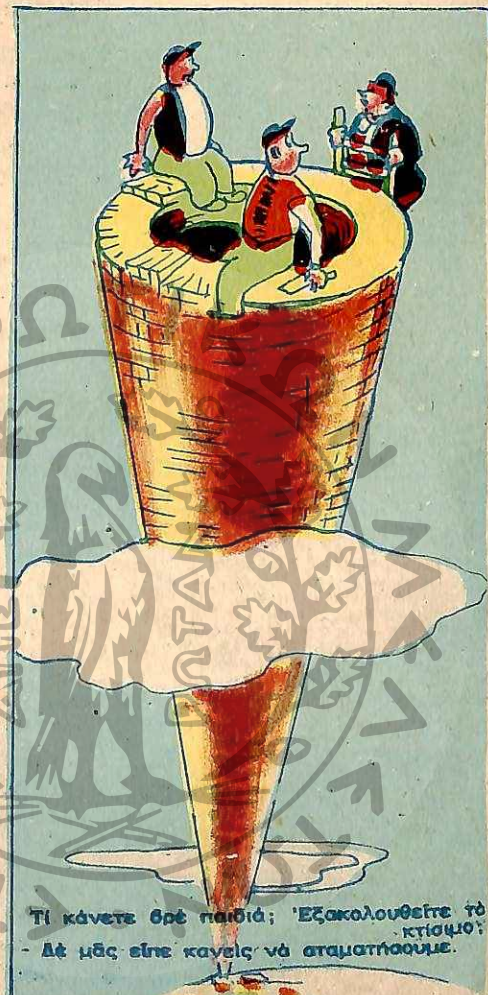
— Συγγνώμην, κύριε, ἔχετε ἓνα γρόμμα συστημένο.

— Κ' ἔτσι δὲ θὰ πάρῃ μύρωδιὰ ἡ γυναῖκα μου τί ὥρα γύρισα στὸ σπίτι.

— Νομίζω, Ζαχαρία, ὅτι εἶνε ὥρα νὰ μ' ἀφήσης. Τὸ θαπὸρι, ὅπου καὶ νῦν θὰ σαλπάρῃ.

Τί κάνετε θρὲ παιδιὰ; Ἐξακολουθεῖτε τὸ κτίσμα;
— Δὲ μᾶς εἶπε κανεὶς νὰ ἀπαμαθήσουμε.